

Analogie jsoucnosti

Odlišení „jsoucnosti“ od „jsoucna“ (event. „jsoucen“) je záležitostí tzv. abstrakce: hledáme to společné, čím se vyznačují všechna jsoucna a zároveň každé ze jsoucen. My ovšem můžeme (a dokonce musíme) tento problém reinterpretovat v docela specifickém kontextu: pro nás bude slovo „jsoucnost“ označením pro určitý „stav“ nebo přesněji pro určitou „fázi“ (protože nic „nestojí“, a „stav“ či „fáze“ nejsou „bodové“) událostného dění, která je právě aktuální, tj. právě nastala a zároveň pomíjí). Hledáme-li to, čím se sobě jednotlivé takové aktuální fáze (které se ovšem nemohou vyskytovat zároveň vedle sebe, nýbrž jen v nějakém časové odstupu „po sobě“) podobají, tj. co je jednotlivým fázím událostného dění společné, v čem jsou sobě navzájem „analogické“, bude záležet na tom, omezíme-li se na různé fáze téže události, anebo rozšíříme-li to na různé fáze každého událostného dění, tedy každé (pravé) události. Pokud zůstaneme u jedné konkrétní události, bude zřejmé, že všem jejím fázím bude společné také to, jak přináleží k této události jako celku; pokud to rozšíříme na všechny události, bude všem jejich fázím společné jen to, že k nějaké události náleží, ale už nikoli to, ke které.

(Písek, 090126-1.)